

Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού
Εφορεία Αρχαιοτήτων Θεσπρωτίας

Η Σβουρίτσα και ο Ζαρούλης
..πάνε στο νηπιαγωγείο

Κείμενα: Θεοδώρα Λάζου, ιστορικός-αρχαιολόγος
Εικονογράφηση: Ρωξάνη Βλαχοπούλου, γραφίστρια

ISBN:978-960-98656-7-8

Copyright: 2014 Εφορεία Αρχαιοτήτων Θεσπρωτίας

Η Σβουρίτσα και ο Ζαρούλης ..Πάνε στο νηπιαγωγείο

Τα όνειρα των παιδιών δεν έχουν σύνορα...
Με τη φαντασία ο κόσμος όλος γίνεται δικός τους

“Έ, σε σένα μιλάω, μη... μη φύγεις σε παρακαλώ” φώναξε η Σβουρίτσα. Μα το παιδάκι με την κόκκινη μπλούζα δεν την άκουσε και έκλεισε με δύναμη τη μεγάλη γυάλινη πόρτα πίσω του. Ήταν ο τελευταίος επισκέπτης. Ο φύλακας σηκώθηκε αργά. Ήταν ήδη 8.30. Το μουσείο έπρεπε να κλείσει. Έστρεψε για τελευταία φορά το βλέμμα του στον χώρο και αποσύρθηκε με αργά βήματα στην καρέκλα του. Θα έμενε έτσι ακίνητος για ώρες, με τα μάτια καρφωμένα στη μεγάλη οθόνη από όπου παρατηρούσε, με το άγρυπνο βλέμμα του, όλα όσα συνέβαιναν στο μουσείο. Απόλυτη ησυχία.

Τίποτε συναρπαστικό και αυτή τη νύχτα.

Μόνο η Σβουρίτσα δεν μπορούσε να ησυχάσει. Ακίνητη μέσα στη βιτρίνα είχε αρχίσει να βαριέται φριχτά. Ήταν ζωή αυτή;

-Ξύπνα, μα ξύπνα επιτέλους Ζαρούλη, πώς μπορείς και κοιμάσαι; Ξύπνα σου λέω...

-Άσε με Σβουρίτσα, είμαι πολύ κουρασμένος. Πέσε να κοιμηθείς.

-Σε παρακαλώ, ξύπνα. Βαρέθηκα την ησυχία, βαρέθηκα να στέκομαι τόσο καιρό ακίνητη, βαρέθηκα, βαρέθηκα, βαρέθηκα. Επιθύμησα...επιθύμησα φωνούλες παιδικές, χεράκια παιδικά, να με γυρίζουν, να με πετούν, να παίζουν μαζί μου ατελείωτες ώρες.

-Σε παρακαλώ Σβουρίτσα, δεν είναι ώρα τώρα, απάντησε νυσταγμένα ο Ζαρούλης.

-Τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή, ψιθύρισε η Σβουρίτσα. Ο φύλακας σηκώθηκε να κάνει τον συνηθισμένο έλεγχο στις αίθουσες. Έχουμε μόνο λίγα λεπτά στη διάθεσή μας.

Πρέπει να βιαστούμε. Σήκω!

Την ησυχία του μουσείου διακόπτουν τα βήματα του φύλακα που χάνονται μέσα στις αίθουσες. Με γρήγορες κινήσεις η Σβουρίτσα κυλά μέσα από την τρύπα εξαερισμού της βιτρίνας. Ο Ζαρούλης χωρίς να το πολυσκεφτεί τρέχει πίσω της, αλλά το άνοιγμα είναι στενό και με δυσκολία μπορεί να περάσει. Η Σβουρίτσα με όλη της τη δύναμη τον τραβάει αλλά μάταια. Ο Ζαρούλης δεν χωράει. Έχει σφηνώσει!

-Ελα, Ζαρούλη, έλα. Προσπάθησε. Λίγο ακόμα.

Μα όσο και να προσπαθεί δεν μπορεί να κουνηθεί. Έχει σφηνώσει. Απογοητευμένος κουνάει τα χέρια και τα πόδια του και ρουφάει την κοιλιά του. Ξαφνικά, ένας θόρυβος ακούγεται και ο εξαερισμός της βιτρίνας αρχίζει να λειτουργεί. Ένα δυνατό ρεύμα αέρα δίνει μία στον Ζαρούλη και τον πετάει έξω από τη βιτρίνα. Η Σβουρίτσα τον σηκώνει γρήγορα και αρπάζει το κλειδί που είχε αφήσει ο φύλακας στο τραπέζι.

Τίποτε δεν μπορούσε να σταματήσει τη Σβουρίτσα. Είχε καιρό που είχε καταστρώσει το μεγάλο σχέδιο. Ήταν -αν θυμάμαι καλά- στο τέλος του καλοκαιριού. Δύο παιδάκια, ένα αγόρι και ένα κορίτσι, στέκονταν για ώρα μπροστά στη βιτρίνα και με βλέμμα γεμάτο απορία κοίταζαν τη Σβουρίτσα.

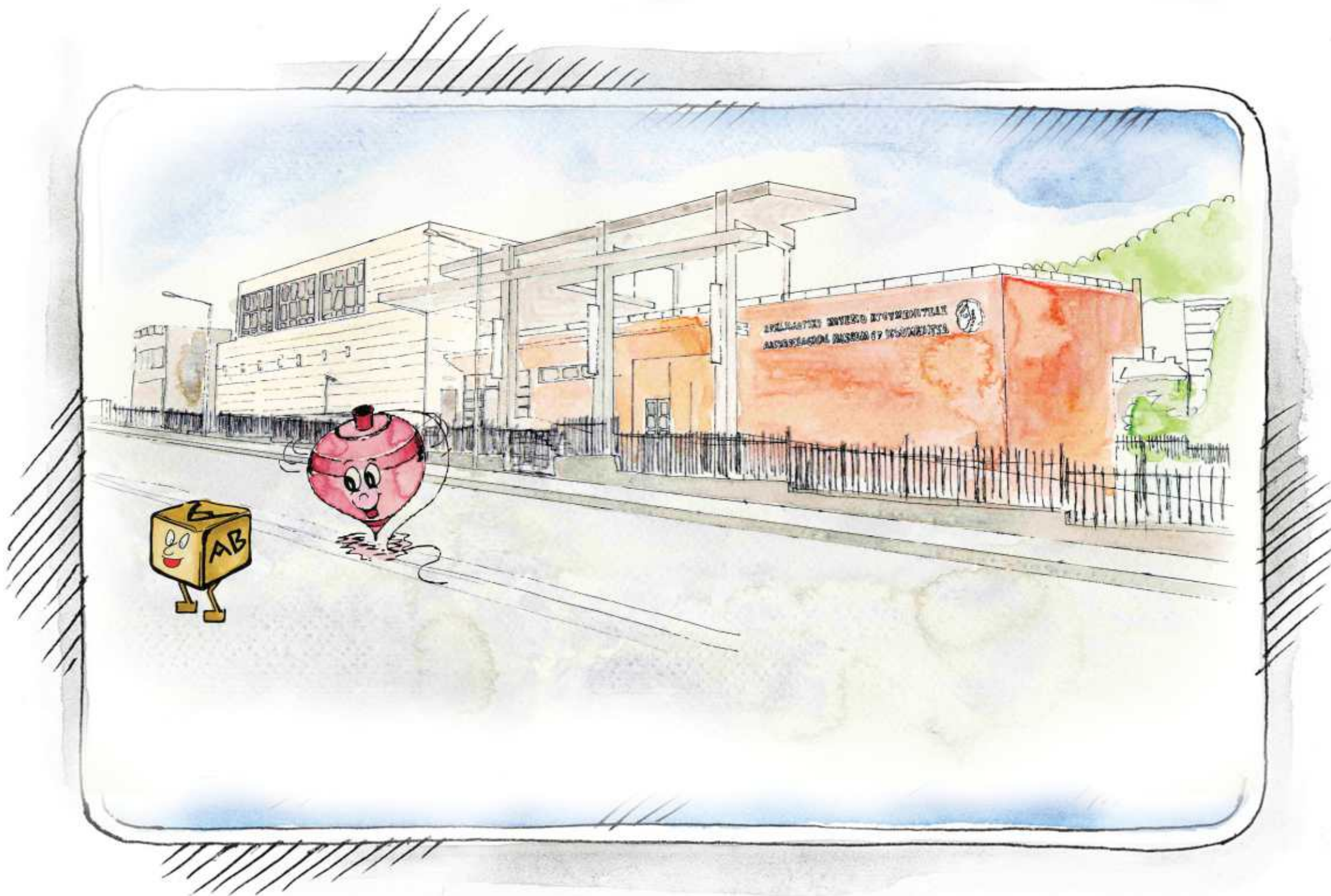
-Μα γιατί βρίσκεται εδώ, είναι άραγε ευτυχοσμένη; ρωτούσε το ένα το άλλο.

-Νομίζω πως ναι. Όλα τα αρχαία αντικείμενα πρέπει να φυλάσσονται στα μουσεία, απάντησε το αγόρι και προχώρησε παρακάτω.

"Όχι" ήθελε να φωνάξει η Σβουρίτσα με όλη της τη δύναμη, "όχι δεν είμαι ευτυχοσμένη, όχι δεν θέλω να είμαι εδώ", μα η φωνή της δεν ακουγόταν.

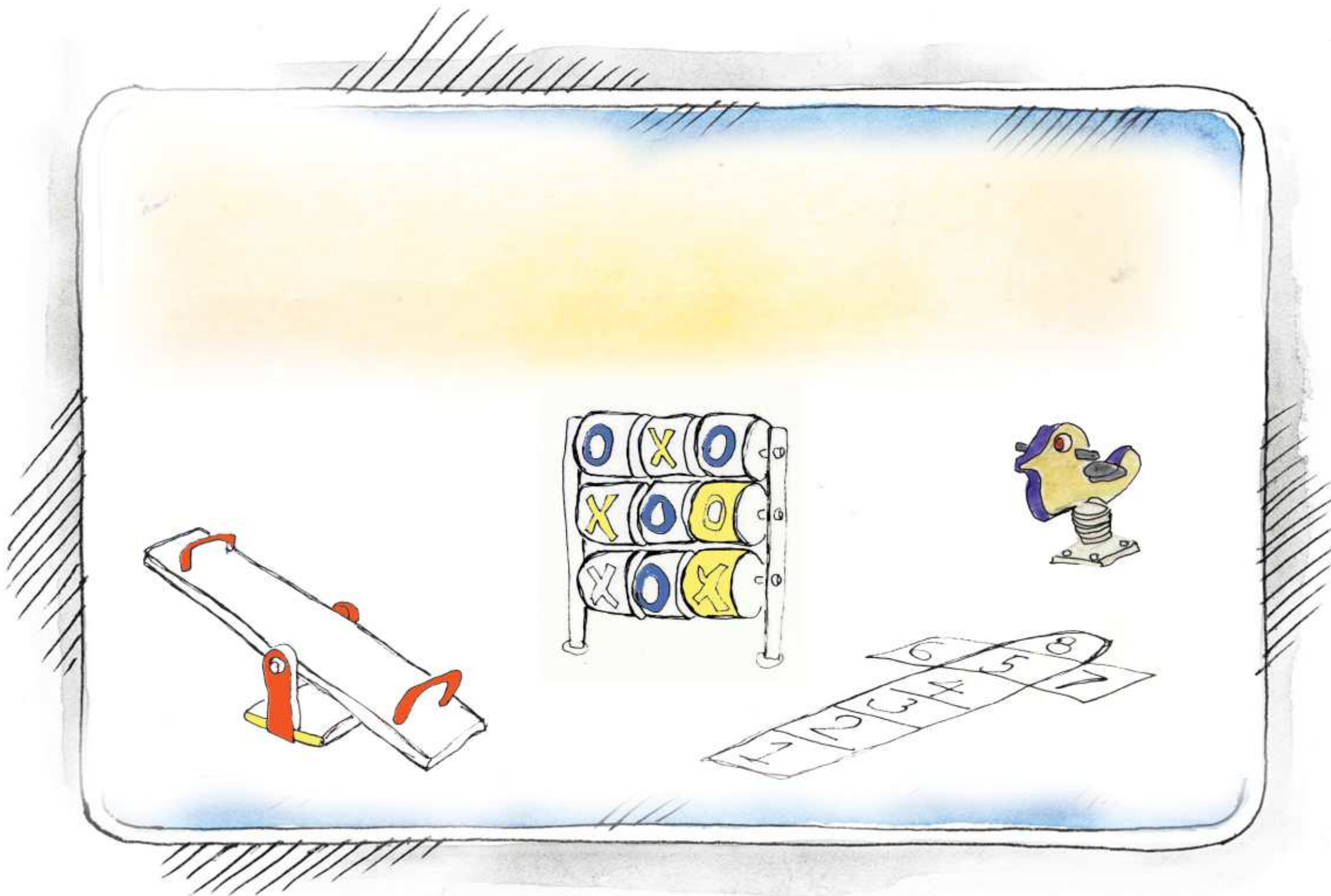
-Μακάρι να την παίρναμε μαζί μας στο νηπιαγωγείο! Δίπλα είναι! ψιθύρισε με λυπημένη φωνή το κορίτσι.

"Μακάρι να την παίρναμε μαζί μας στο νηπιαγωγείο! Δίπλα είναι..." οι λέξεις αυτές στριφογύριζαν για μήνες μετά στο μυαλό της Σβουρίτσας και από τότε...έχασε τον ύπνο της. Είναι αλήθεια πως οι φωνές των παιδιών που έπαιζαν στην αυλή συχνά έφταναν στα αυτιά της. Τότε η νοσταλγία της φούντωνε ακόμα περισσότερο. Η επιθυμία της γινόταν ακόμα πιο ζωηρή.

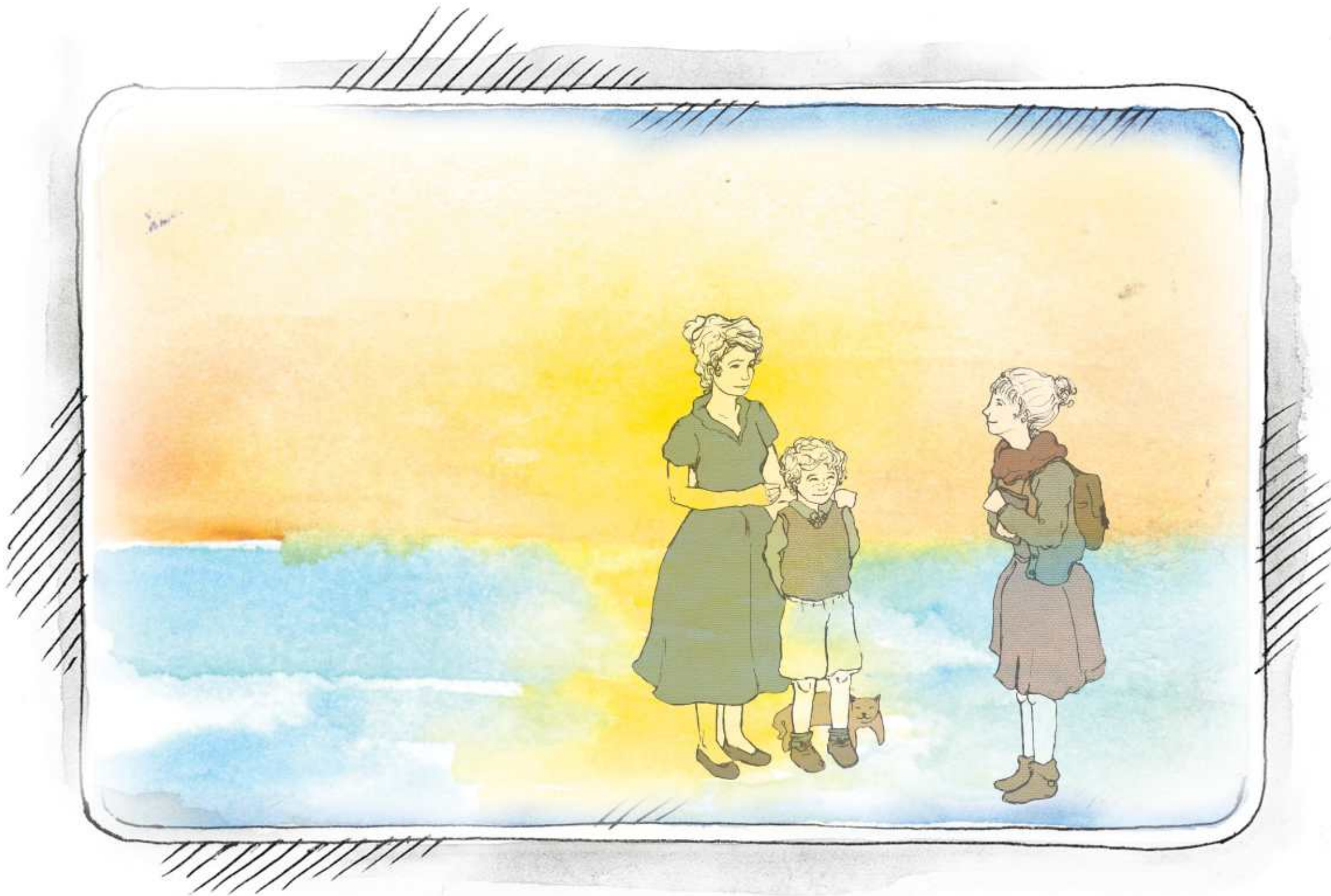

Με γρήγορες κινήσεις βρέθηκαν και οι δύο στον δρόμο. Η κίνηση είχε ήδη μειωθεί. Είχε μπει για τα καλά ο χειμώνας και ο κόσμος μαζευόταν από νωρίς στο σπίτι του. Το κρύο ήταν τσουχτερό.

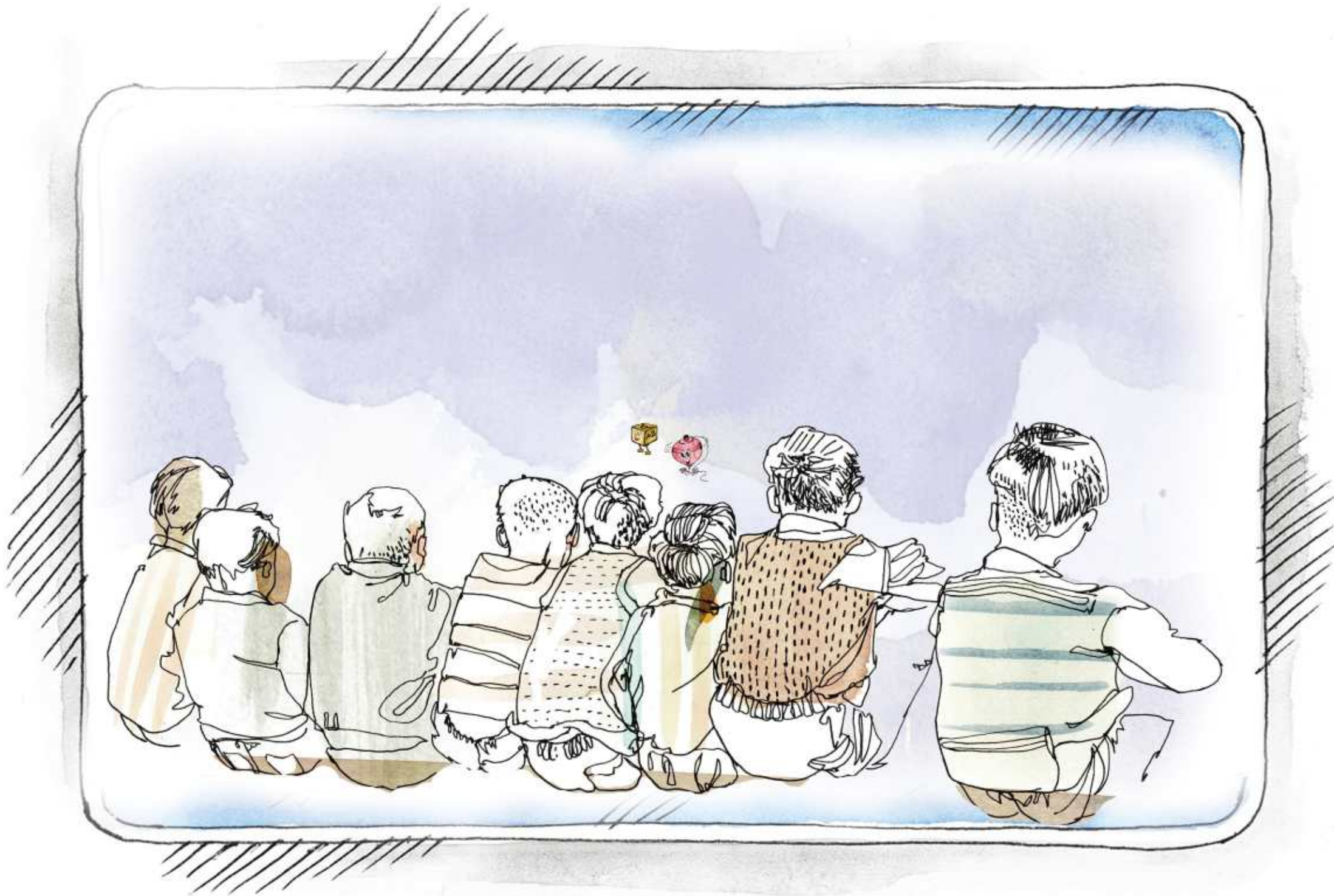
-Νάτο! Νάτο Ζαρούλη το νηπιαγωγείο. Κοίτα, βλέπεις τα χρώματα και τις ζωγραφιές στους τοίχους, την αυλή, τις τσουλήθρες και τις κούνιες. Πάμε, μη χάνουμε χρόνο. Μπήκαν αθόρυβα στην αυλή, η καρδιά τους πήγαινε να σπάσει. Όχι από φόβο, όχι από το πυκνό σκοτάδι αλλά από την ανυπομονησία και τη χαρά να ξημερώσει

Ο ήλιος έριξε τις πρώτες του ακτίνες. Αυτός ο καθαρός, λαμπερός ήλιος που βγαίνει στη μέση του χειμώνα και αγωνίζεται να μείνει όσο γίνεται περισσότερο κυρίαρχος στον ουρανό παίζοντας κρυφτό με τα σύννεφα. Η πόρτα του νηπιαγωγείου άνοιξε και τα πρώτα παιδάκια άρχισαν να καταφθάνουν. Άλλα ακόμα λίγο νυσταγμένα, άλλα περισσότερο ζωηρά, άλλα με τα μαλλιά τους ανακατεμένα, άλλα σέρνοντας την τσάντα τους... Ένα βιαστικό φιλί στη μαμιά ή τον μπαμπά και γρήγορα μέσα στην τάξη. "Καλημέρα Γιώργακη, καλημέρα Μαρία, καλημέρα Άννα, Δήμητρα, Ιωάννη, Αλίκη, Παύλο..." φώναζε η δασκάλα.

Ο Ζαρούλης και η Σβουρίτσα, χωρίς να τους καταλάβει κανείς, γλίστρησαν κρυφά στην τσάντα μίας μικρούλας με κατάξανθα μαλλιά, η οποία έγερνε από το βάρος της τσάντας που κρατούσε στον ώμο και βρέθηκαν μεμιάς μέσα στην αίθουσα. Σε λίγο πρόβαλε το κεφάλι της Σβουρίτσας μέσα από την τσάντα και αμέσως μετά αυτό του Ζαρούλη, που με σιγανή φωνή ψιθύρισε καλημέρα.

“Μα εσείς ποιοι είστε;” φώναξε με έκπληξη η δασκάλα και σηκώθηκε γρήγορα από τη θέση της. “Δεν ξέρετε ποιοι είμαστε; Δεν μπορείτε να φανταστείτε; Εσείς τα παιδιά έχετε περάσει πολλές ώρες παίζοντας μαζί μας. Είμαστε ο Ζαρούλης και η Σβουρίτσα” απάντησε με θάρρος στη φωνή της η Σβουρίτσα και μπαίνοντας στο κέντρο του κύκλου που είχαν σχηματίσει τα παιδιά συνέχισε:

Πήλινα παιχνίδια του παλιού παλιού καιρού, που έπαιζαν με αγάπη ο Κίμωνας και η Μυρτώ. Τότε οι άνθρωποι, τα πολύ παλιά χρόνια, πριν γεννηθεί ο παππούς και η γιαγιά και ακόμα πιο παλιά, έφτιαχναν μόνοι τους τα παιχνίδια από πηλό ή σκάλιζαν το ξύλο κάνοντας σβούρες, κούκλες, ζωάκια και τόσα άλλα. Έτσι λοιπόν και εμείς μας έφτιαξε ο κύριος Τίμωνας από χώμα και νερό για να παίζουν τα παιδιά του. Τα χρόνια όμως πέρασαν, τα παιδιά μεγάλωσαν, πέταξαν τα παιχνίδια. Ξεχαστήκαμε σε μία γωνιά, σκεπαστήκαμε με σκόνη και χώμα. Βυθιστήκαμε για χρόνια στο σκοτάδι και στη σιωπή.

Και μία μέρα την αιώνια αυτή σιωπή έσπασε ο θόρυβος από το μυστράκι των αρχαιολόγων, που απομάκρυναν το χώμα από πάνω μας και μας έφεραν στο φως. "Παιδικά παιχνίδια", αναφώνησαν με βλέμμα γεμάτο συγκίνηση μόλις μας είδαν. Μας κράτησαν προσεχτικά στα χέρια τους, μας καθάρισαν, έσβησαν από πάνω μας τα σημάδια του χρόνου, περιποιήθηκαν τις πληγές μας και στο τέλος μας τοποθέτησαν σε μία βιτρίνα, μαζί με άλλα παιχνίδια.

-Πέρασαν από τότε μέρες, μήνες και χρόνια. Πολλά ζευγάρια μάτια στάθηκαν απέναντί μας και μας κοίταξαν με θαυμασμό. Μα εμείς, εμείς... λαχταρούσαμε κάτι άλλο. Παιδικές φωνούλες, τραγούδια, γέλια δυνατά, αστεία και πειράγματα. Το ίδιο πάντα όνειρο γέμιζε τα βράδια μας. Και έτσι αποφασίσαμε, είπε η Σβουρίτσα κοιτώντας επίμονα τον Ζαρούλη που στεκόταν σε μία γωνιά αμίλητος, να το σκάσουμε από το μουσείο και να έρθουμε να σας επισκεφθούμε.

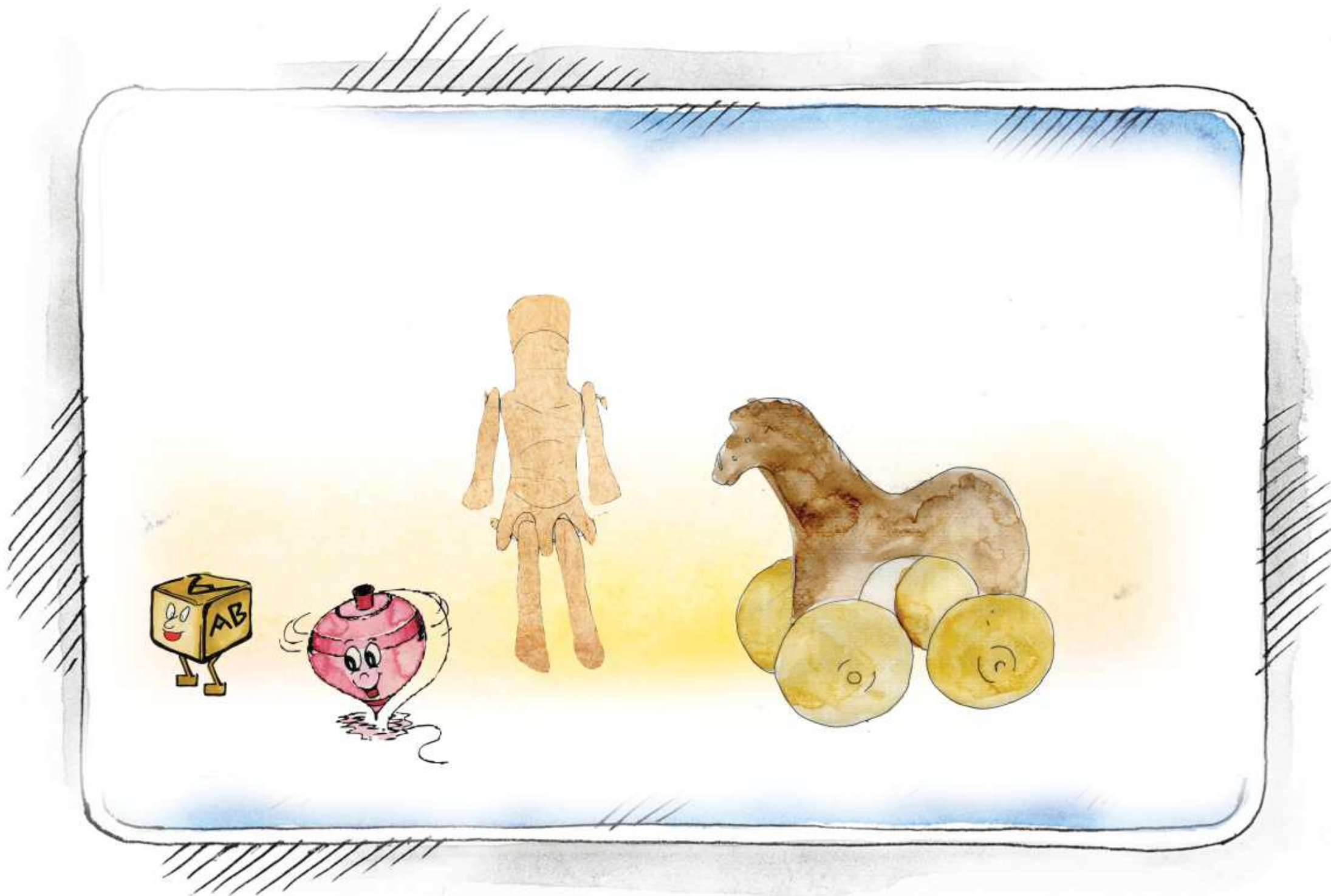
-Σας παρακαλώ μη μας διώξετε, συνέχισε η Σβουρίτσα, αφήστε μας να μείνουμε.
Μόνο για μία μέρα. Μόνο για σήμερα.

-Να μείνουν, να μείνουν φώναξαν όλα τα παιδιά με μία φωνή.

-Εντάξει, είπε με αυστηρό ύφος η δασκάλα, προσπαθώντας να κρύψει το χαμόγελό της. Αύριο όμως πρωί, πρωί θα επιστρέψετε στο μουσείο. Θα σας συνοδέψουμε.
Είναι μία ευκαιρία άλλωστε να το επισκεφθούμε και εμείς.

-Μπράβο κυρία, φώναξαν δυνατά τα παιδιά.

-Μπράβο, φώναξε και ο Ζαρούλης και η Σβουρίτσα και ξεχύθηκαν όλοι μαζί στην αυλή.

Και τι δεν έπαιξαν εκείνη τη μέρα τα παιδιά! Χίλια δύο παιχνίδια! Γέμισε από παιδικές φωνούλες, γέλια και τραγούδια το νηπιαγωγείο, που έφταναν μέχρι τις άδειες αίθουσες του μουσείου και το γέμιζαν ζωή. Παιχνίδια με μπάλες, κούκλες και αμιαξάκια, που θύμισαν στον Ζαρούλη και τη Σβουρίτσα τα πήλινα αλογάκια με τις ρόδες και την παραγεμισμένη με άχυρο μπάλα του Κίμωνα αλλά και την πήλινη κούκλα της Μυρτώς, που την έντυνε με ζεστά υφάσματα που έπαιρνε κρυφά από την ντουλάπα της μαμιάς. Έπαιξαν κρυφτό, τυφλόμυγα και κυνηγητό, αγαλματάκια και κουτσό, που καθόλου δε διέφεραν από τον τρόπο που τα έπαιζαν τα απογεύματα του καλοκαιριού ο Κίμωνας και η Μυρτώ. Το γέλιο των παιδιών ήταν το ίδιο δυνατό και οι φωνούλες το ίδιο χαρούμενες όπως και τότε. Για μέρες τα παιδιά θα θυμόνταν εκείνη την ημέρα. Το ίδιο και ο Ζαρούλης και η Σβουρίτσα. Είναι σίγουρο πως οι φωνές των παιδιών θα τους συντρόφευαν για μήνες μετά, τις κρύες νύχτες, πίσω από τη βιτρίνα.

